

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **D. D.,**
nar. ,
státní příslušnost: Ukrajina,

zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2023, č. j. CPR-18298-3/ČJ-2023-930310-V240,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-1412787-10/ČJ-2023-000022-UA ze dne 23. 4. 2023, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve znění do 30. 6. 2023 uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

států EU v délce 2 roky. Bylo konstatováno, že se na žalobce podle § 120a odst. 1 téhož zákona vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona, jeho vycestování není možné. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, se stanoví dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU, bude stanoveno postupem podle § 120a odst. 5 zákona.

2. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), nebyl dle něj dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Správní orgány si dále neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí, čímž byl porušen § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobce uvádí, že v jeho případě nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění. Je držitelem platného pobytového oprávnění Italské republiky, které jej opravňuje k legálnímu pobytu i v dalších členských zemích EU, není pravdou, že by překročil 90 dní možného pobytu. Pokud žalovaný uvedl, že do protokolu žalobce sdělil, že dne 31. 10. 2022 přicestoval na území ČR a od té doby pobývá na území, byl tím myšlen pobyt na území schengenského prostoru, nikoli výlučně na území ČR. V období od 25. 10. 2022 do 22. 4. 2023 žalobce cestoval mezi ČR a Itálií, kde mu bylo uděleno pobytové oprávnění. Při pobytové kontrole předložil platné pobytové oprávnění - občanský průkaz Italské republiky a řidičský průkaz, kdy byl v dobré víře ohledně jeho pravosti, vyřizoval jej distančně z důvodu situace na Ukrajině. Správní orgán nemohl mít dostatečný časový prostor pro adekvátní posouzení, neboť žalobce byl zastižen v pozdních nočních hodinách dne 22. 4. 2023 a rozhodnutí bylo vydáno následujícího dne. Žalobce se v době kontroly nacházel v ČR z důvodu probíhající války na Ukrajině, kam nemohl vycestovat. Žalovaný porušil také § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, nepostupoval v souladu se zákonem a dalšími právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce, nedbal, aby přijaté řešení dopovídalo okolnostem případu. Pro rozhodnutí nebyly splněny podmínky.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 23. 4. 2023 byl dne 22. 4. 2023 hlídkou OHS P-III zajištěn žalobce z důvodu podezření, že při kontrole předložil padělaný ukrajinský řidičský průkaz. Následně bylo potvrzeno, že se jedná o padělek. Dle úředního záznamu ze dne 22. 4. 2023 byla u žalobce téhož dne provedena silniční kontrola. Příslušná hlídka pochybovala o pravosti předloženého dokladu, proto vyžádala na místo hlídku OCP za účelem ověření pravosti dokladu. Následně bylo přivolanou hlídkou potvrzeno, že jde o padělek. Dle téhož záznamu žalobce uvedl, že se jedná o jeho jediný doklad, který byl vydán na Ukrajině a odmítl, že by byl falešný.
6. Při výslechu dne 23. 4. 2023 žalobce sdělil, že je zdrav. Uvedl, že do schengenského prostoru vstoupil naposledy asi dne 31. 1. 2020, a to přes Maďarsko, kdy jel do Itálie. Do ČR přicestoval dne 31. 10. 2022, od té doby zde je nepřetržitě. Přijel za prací. Nemá žádné povolení k pobytu, pouze pobytovou kartu Itálie. K dotazu, zda si je vědom toho, že jeho italský doklad jej opravňuje pouze k pobytu na území Itálie, uvedl, že mu sdělili, že může na tento odklad cestovat. Cestovní doklad má asi v Chebu. Je si vědom svého neoprávněného pobytu. Řidičský průkaz, který předložil policii při kontrole, si opatřil přes inzerát na sociálních sítích, za úplatek 2 000 Euro mu jej přivezli z Ukrajiny do Prahy. O žádné oprávnění k pobytu nežádal. Nevěděl, že předkládal padělaný doklad, myslel, že je to v pořádku. Je svobodný a bezdětný. Živil se různě na stavbách i jako řidič. Pracoval

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

převážně v Praze. Neměl pracovní povolení. Bydlí na ubytovně v Chebu. Pobyt nikde neregistroval. Má platné italské zdravotní pojištění. Nemá zde ani v EU žádné vazby, jeho vycestování by nikomu nevadilo. Má otce na Ukrajině, sestra a matka jsou v Itálii. Překážkou vycestování je válka na Ukrajině. Při návratu mu nehrozí nebezpečí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest nebo jiné závažné nebezpečí. Kdyby nebyla válka, je vše v pořádku. Vycestuje dobrovolně.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, prokáže-li se cizinec policii dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním.*
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
12. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí.*
14. Podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 *pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká*

platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz.

15. K obecným námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že tuto námitku jako důvodnou neposoudil. Správními orgány byl řádně zjištěn skutkový stav, bylo vycházeno z adekvátních podkladů. Byly zohledněny všechny relevantní okolnosti případu, při ukládání délky správního vyhoštění bylo přihlédnuto ke zjištěným polehčujícím a přitěžujícím okolnostem.
16. K námitce, že nebyly v případě žalobce splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, soud uvádí, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 a 3 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023.
17. K bodu 1 správní orgán I. st. uvedl, že skutkovou podstatu tam uvedenou naplnil žalobce tím, že se na území ČR dne 22. 4. 2023 při silniční kontrole prokázal padělaným řidičským průkazem z Ukrajiny, ačkoli si mohl být vědom toho, že se jedná o padělaný doklad zakoupený přes internet za 2 000 Euro a dopravený do ČR autobusem z domovského státu. Toto bylo zjištěno z podkladových materiálů, výpovědi žalobce ze dne 23. 4. 2023 a odborného stanoviska.
18. Bod 3 naplnil dle správního orgánu I. t. žalobce tím, že nebyl schopen předložit platný cestovní doklad.
19. Správní orgán I. dále na straně 3 svého rozhodnutí doplnil, že jako přitěžující okolnost zohlednil, že žalobce vstoupil dne 31. 10. 2020 na území členských států EU na biometrický doklad Ukrajiny, kdy poté cestoval do Itálie, kde si opatřil povolení k pobytu. Poté od 31. 10. 2022 pobývá na území ČR. Tedy dle správního orgánu I. st. pobýval žalobce na území smluvních států v posledním 180denním období od 25. 10. 2022 do 22. 4. 2023. Tedy překročil délku povoleného pobytu na území od 29. 1. 2023 do 22. 4. 2023 (84 dnů).
20. Soud k tomu úvodem poznamenává, že rozhodnutí správního orgánu I. st. obsahuje několik nepřesností, které soud našel jak po jazykové stránce věci, tak i v konkrétních uvedených skutečnostech, proto soud považuje za vhodné na tyto poukázat a příslušné informace upřesnit. Správní orgán I. st. konkrétně na straně 3 rozhodnutí, kde zmínil zohlednění přitěžující okolnosti, uvedl, že žalobce měl na území schengenského prostoru přicestovat dne 31. 10. 2020, ačkoli žalobce uváděl den 31. 1. 2020, do ČR měl žalobce přicestovat dne 31. 10. 2022. Tato nepřesnost však neměla vliv na výsledné posouzení, neoprávněný pobyt žalobce byl označen od 29. 1. 2023 do 22. 4. 2023.
21. Žalovaný uvedl, že se žalobce prokazatelně dopustil vytýkaného jednání. Poukázal na to, že správní orgán I. neřešil přímo neoprávněný pobyt žalobce, pouze k okolnostem pobytu přihlédl při hodnocení přiměřenosti a stanovení délky správního vyhoštění. S žalobcem byl proveden řádný výslech, v rámci kterého odpovídal na otázky, přičemž na dotaz, kdy naposledy přicestoval do ČR, odpověděl, že asi dne 31. 10. 2022, přičemž rovněž sdělil, že od té doby nepřetržitě pobývá na území ČR. Jako důvod příjezdu označil práci. Dle žalovaného je z odpovědi žalobce zjevné, že konkrétně odpovídal na otázku ohledně pobytu v ČR, nikoli v schengenském prostoru. Je dle žalovaného zřejmé, že aniž by byl držitelem platného oprávnění k pobytu na území ČR, pobýval zde žalobce nepřetržitě skoro 4 měsíce, což je překročení nejen povolené doby pobytu bez víza (90 dnů během 180 dnů), ale nelze ani vyloučit, že zde žalobce nemohl pobývat vůbec. Kromě padělaného

řidičského průkazu předložil pouze identifikační kartu Itálie, kde v pravém dolním rohu na přední straně je uvedeno „*non valida per l'espatrio*“, tedy se jedná o doklad neplatný pro cestování, na základě kterého žalobce nebyl oprávněn k pobytu na území ČR. Tato skutečnost nebyla meritem věci, ale bylo k ní přihlédnuto v rámci hodnocení přiměřenosti a délky správního vyhoštění.

22. K tvrzení žalobce v žalobě, že pokud žalovaný konstatoval, že žalobce do protokolu o výsledku uvedl, že dne 31. 10. 2022 přicestoval na území ČR a od té doby měl pobývat na území, měl tím mít ve skutečnosti žalobce myslet pobyt na území schengenského prostoru, tj. nejen ČR, soud uvádí, že předně, jak již podotkl žalovaný, nebyl neoprávněný pobyt žalobce důvodem vyhoštění, žalobci nebylo uloženo správní vyhoštění na základě neoprávněného pobytu (§ 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023), ale za to, že nepředložil platný cestovní doklad a zároveň předložil padělaný doklad. K době neoprávněného pobytu bylo přihlédnuto pouze jako k přítěžující okolnosti. Dodatečné upřesnění okolností vstupu v žalobě soud nepovažuje za přesvědčivé a věrohodné. Žalobci byly při výsledku kladeny dvě různé otázky vztahující se k jeho pobytové historii, kdy jedna směřovala k tomu, kdy žalobce vstoupil na území schengenského prostoru a druhou byly zjišťovány skutečnosti ohledně vstupu do ČR. Na první otázku žalobce odpověděl, že přicestoval asi dne 31. 1. 2020, a to přes Maďarsko, kdy jel do Itálie. Ke druhé otázce sdělil, že do ČR přijel naposledy dne 31. 10. 2022, přičemž od té doby zde je nepřetržitě. Vzhledem k původnímu tvrzení žalobce o nepřetržitém pobytu na území ČR od vstupu dne 31. 10. 2022, je irelevantní sdělení v žalobě o cestách žalobce do Itálie 25. 10. 2022 do 22. 4. 2023.
23. Co se týče naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023, žalovaný uvedl, že podle něj lze jen těžko uvěřit sdělení žalobce, že neměl povědomí o tom, že jeho řidičský průkaz je padělek. Poukázal na to, že žalobce do protokolu sdělil, že si doklad opatřil přes inzerát na sociálních sítích a za úplatek ve výši 2 000 Euro mu jej přivezli z Ukrajiny do Prahy. Dle žalovaného musí být i osobě se základním vzděláním jasné, že se v žádném případě nemohlo jednat o standardní postup vyřízení dokladu, a to ani v případě distanční formy, navíc za úplatu ve výši 2 000 Euro. Nelze hovořit o dobré víře, ale o vědomém obstarání si dokladu nestandardní cestou, kdy žalobci mělo být zřejmé, že se může jednat o padělek. Žalovaný doplnil, že se žalobce do své situace dostal vlastním přičiněním, kdy ke kontrole předložil pouze padělaný řidičský průkaz, nikoli cestovní doklad, který byl povinen předložit. Na těchto závěrech nemůže dle žalovaného nic změnit ani předložený doklad Itálie.
24. K tomu soud uvádí, že bylo zjištěno, že žalobce se při kontrole prokázal padělaným řidičským průkazem Ukrajiny. K námitce, že byl žalobce v dobré víře v pravost dokladu, kdy ten si měl obstarat distančně, soud uvádí, že sám žalobce při výpovědi sdělil, že si doklad obstaral skrze sociální sítě, kdy mu měl být do ČR dopraven za úplatu 2 000 Euro. Správní orgán I. st. ve svém odůvodnění uvedl, že žalobce si „mohl být vědom“ toho, že se jedná o padělaný doklad, čímž připustil i možnost, že si žalobce této skutečnosti vědom být nemusel, nicméně jestliže žalobce vyřizoval doklad skrze sociální sítě, takový způsob vylučuje, že by se jednalo o oficiální cestu vyřízení dokladu, na což poukázal naopak žalovaný. Tedy vědomost žalobce o tom, že se jednalo o doklad padělaný, soud považuje za prokázanou. Žalovaným bylo adekvátně vycházeno ze závěru, že žalobce při kontrole předložil padělaný doklad obstaraný přes sociální sítě a přivezený za úplatu.

25. K naplnění skutkové podstaty dle bodu 3 předmětného ustanovení soud uvádí, že závěr správního orgánu I. st byl v tomto ohledu poměrně stručný, nicméně dostačující. Žalovaný uvedl, že žalobce kromě padělaného řidičského průkazu předložil pouze identifikační kartu Itálie, na které je mj. uvedeno, že se jedná o doklad neplatný pro cestování. Tedy se nejedná o cestovní doklad ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023, aniž by mu nevznikla povinnost se cestovním dokladem prokázat.
26. Žalobce v žalobě poukazoval na to, že předložil platný italský doklad. K tomu soud uvádí, že správní orgány nezpochybnily pravost italského dokladu, avšak bylo konstatováno, že tento doklad umožňoval žalobci pobyt pouze na území Itálie, na tom pak nemůže nic změnit sdělení žalobce, že mu bylo řečeno, že může na tento doklad cestovat. Zákon o pobytu cizinců rozlišuje porušení povinnosti předložit cestovní doklad a porušení pobývat na území pouze na základě pobytového oprávnění (§ 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 vers. bod 4 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023). Okolnost pobytového oprávnění i k pobytu na území ČR byla relevantní v dané věci pouze ohledně žalovaným přihlédnutím k této okolnosti jako přítěžující, nikoli v rozsahu naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023, jež spočívá výlučně v nepředložení platného cestovního dokladu, tedy dokladu, kterým se lze relevantně prokázat při vycestování. Žaloba nijak nespornuje zjištění žalovaného ohledně absence účinků předloženého italského dokladu mimo území ČR. Pokud žalobce předložil doklad vydaný italskými orgány, který nelze použít při vycestování, potom nepředložil cestovní doklad ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023. V průběhu správní ani soudního řízení žalobce nespécifikoval charakter tvrzeného pobytového italského oprávnění, lze se tak s obecnou námitkou pobytového oprávnění i mimo území Itálie vypořádat tím, že žalobce ve správním řízení uvedl, že se na území ČR zdržuje od 31. 10. 2022 za účelem výkonu práce, přičemž jakékoliv pobytové oprávnění v Itálii cizince opravňuje zároveň k pohybu v ostatních státech [schengenského prostoru](#), jde-li jen o krátkodobý a nevýdělečný pobyt, což sám žalobce popřel. Proto byl žalovaný oprávněn v rámci přítěžující okolnosti přijmout závěr o neoprávněném pobytu žalobce na území ČR za období 29. 1. – 22. 4. 2023 (84 dnů).
27. K námitce, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů, jestliže žalobce byl zachycen dne 22. 4. 2023 a následující den bylo rozhodnuto, soud uvádí, že tuto námitku důvodnou neshledal. Správní orgán I. stupně zjistil dostatečně skutkový stav, provedl s žalobcem výslech, zabýval se všemi jeho tvrzeními a opatřil si dostačující podklady pro vydání rozhodnutí. Pochybení správního orgánu soud nenalezl. Pokud se správní orgán se všemi relevantními skutečnostmi důkladně vypořádal a rozhodnutí vydal obratem, pak tím jen naplnil zásadu rychlosti a hospodárnosti. Námitku, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, žalobce navíc nijak nekonkretizoval, není proto zřejmé, jaké konkrétní pochybení správních orgánů měl v tomto směru na mysli.
28. K v žalobě poukázané skutečnosti, že se žalobce na území ČR nacházel z důvodu válečného konfliktu na Ukrajině, kam se nemohl objektivně vrátit, soud uvádí, že skutečnost, že žalobce nemůže na Ukrajinu vycestovat, byla zohledněna jako překážka vycestování, která byla konstatována na základě závazného stanoviska MV ČR č. j. MV-93965-1/OAM-2022 ze dne 20. 5. 2022. Tedy situace na Ukrajině byla správními orgány adekvátně reflektována. V případě žalobce bude postupováno podle 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Lze se ztotožnit i s konstatováním žalovaného, že pokud by žalobce na území ČR neporušoval

právní předpisy, nemusel čelit správnímu vyhoštění. Z jeho vyjádření je podle žalovaného také patrné, že účelem jeho cesty do ČR byla práce, ke které neměl žádné oprávnění a v tomto ohledu porušoval právní předpisy. Pokud by tedy pobýval se svou matkou a sestrou i nadále v Itálii, nemusel se do nastalé situace dostat. Pro cestu a pobyt v ČR nebyl z jeho strany dle žalovaného žádný důvod.

29. Žalobce svým jednáním naplnil obě skutkové podstaty, zároveň byla adekvátně uložena i délka správního vyhoštění. K tomu soud uvádí, že je na uvážení správního orgánu, na jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“* V dané věci bylo možné uložit správní vyhoštění v délce až 5 let, přičemž bylo uloženo v délce dva roky, tedy v dolní polovině možného rozmezí.
30. Správním orgánem I. st. bylo při stanovování délky správního vyhoštění přihlédnuto jako k přitěžující okolnosti k tomu, že se žalobce v ČR prokázal padělaným dokladem, dále byl zohledněn jeho pobyt bez platného cestovního dokladu, skutečnost, že nevlastní oprávnění k pobytu, vykonával zaměstnání bez oprávnění a nemá zaregistrovanou adresu pobytu. Správní orgán I. st. uvedl, že žalobce si měl být vědom svého protiprávního jednání vzhledem k jeho poměrům, tím, že se neprokával platným cestovním dokladem, vznikly oprávněné pochybnosti o jeho legálním pobytu. Za daných okolností shledal správní orgán I. st. uložení opatření v nižší výši možné sazby jako přiměřené a dostatečné ke splnění účelu zákona. Jako polehčující okolnost bylo zohledněno, že žalobce vypovídal, přiznal se k výkonu zaměstnání bez oprávnění a také k tomu, že dobrovolně vycestuje z území.
31. Soud uvádí, že předpokladem postupu správních orgánů, pokud jde o stanovení délky správního vyhoštění, je řádné odůvodnění úvah, které vedly ke konkrétní výsledné délce zákazu. V nynější věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 a 3 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023, kdy zákon stanovuje jako maximální délku správního vyhoštění až 5 let. Žalobci bylo uloženo v dolní hranici možné výše, tj. délce dvou let, soud považuje takto stanovenou délku za přiměřenou vzhledem ke všem zjištěným okolnostem případu.
32. Taktéž byla řádně zohledněna i kritéria posouzení přiměřenosti dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně se zabíral soukromými, rodinnými, ekonomickými a dalšími poměry žalobce, ale jejich relevanci správně neshledal. Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.
33. Na základě shora uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

34. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, náhrada nákladů řízení mu nenáleží. Žalovanému náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. 8. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce